

ningen af Ejendomsskyldvurderingen fra 1919 til 1920 gjorde det nødvendigt, naturligt og retfærdigt, at Staten fik Erstatning for det Tab, den lider ved begge disse Forholdsregler, og derefter blev Promillen forhøjet. Jeg opfatter nu Stillingen saaledes, at det konservative Folkeparti vil stemme imod dette Forslag her ligesom i Landstinget, og der vil saa ikke være mere at sige derom.

Hvad den Ændring angaar, som undertager det forhøjede Fradrag fra at gøres gældende i den kommunale Beskatning, vedkommer den egentlig ikke mig som Finansminister; det er Indenrigsministerens Sag at udtale sig derom. I Landstinget var Udvalget enigt, der rettedes ikke fra nogen Side Indvending derimod, og der blev derfor ikke direkte Grund til at tilkalde Indenrigsministeren til Samraad med Udvalget. Jeg erklærede i Udvalget, at det var naturligt, hvis man ønskede det, at tilkalde Indenrigsministeren, men jeg selv skulde ikke som Finansminister tage Stilling dertil.

Hvad Lovforslaget om Arveafgift angaar, forekommer det mig, at den lille Ændring, der er sket, er ret naturlig, nemlig en Formindskelse af Tinglæsningsgebyret ved Overgang fra Besidder til Successor, naar dette sker i Besidderens levende Live. Naar man nu bestemmer, at de almindelige Regler om Arveafgifter skal gælde ved Overgangen, saa at Arveafgiften i Virkeligheden berigtiges, naar dette sker, kunde der, syntes jeg, da dette blev foreslaaet, være ret stor Rimelighed for, at man da ogsaa lod de almindelige Regler for Afgiftens Berigtigelse gælde. Dette blev for Stempelafgiftens Vedkommende vedtaget af det høje Folketing, og da det i Landstinget blev foreslaaet ogsaa for Tinglæsningsgebyret, forekom der mig altsaa at være Grund til at følge den Vej, man allerede var slaaet ind paa.

Jeg kommer dernæst til Lovforslaget om midlertidig Ændring i og Tillæg til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, d. v. s. den overordentlige Formueskat. Der er i saa Henseende sket en Ændring i Landstinget, som gaar ud paa, at Aktieselskaberne ikke beskattes med Formueskat, men med Indkomstskat. Udbyttet, man kan vente af denne Skat, tror jeg at turde anslaa til væsentlig det samme, som vilde være indkommet gennem en Formuebeskatning, men jeg staar ganske vist noget vanskeligt overfor dette Spørgsmaal, fordi man havde en Strid i Folketinget, som fortsattes i Landstinget,

mellem Tinget og Ministeren, om, hvorledes Lovforslagets Bestemmelser skulde forstaas.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) udtalte, at „til hans Forbavelse“ havde jeg fastholdt mit Standpunkt til dette Spørgsmaal i Landstinget. Man har ingen Grund til en saadan Forbavelse, thi jeg erklærede allerede her i Tinget, at jeg fastholdt mit Standpunkt. Jeg tør maaske udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle faa Linier af, hvad jeg her udtalte herom. Jeg sagde følgende: „Om Selskabernes Beskatning maa jeg have Lov til at sige, at jeg maa holde mig til det, der staar i Betænkningen med Hensyn til Selskabernes Formue. Der er Finansministerens Mening fremstillet, og der er Udvalgets Opfattelse ogsaa fremstillet; de falder ikke helt sammen. Afgørelsen angaaende Selskabernes Formue vil først være Ligningsmyndighedernes, Skatteraadens, Finansministeriets Sag, men til Slutning kan det blive en Domstols Sag. Længere tror jeg ikke, man kan komme i Øjeblikket.“ Derefter havde det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds Ordet, og han havde intet at bemærke til disse Bemærkninger af mig, der gik ud paa, at saaledes som Lovforslaget var affattet, var en Fortolkning af Lovforslagets Ord ikke efter min Mening givet gennem den af Folketingets Udvalg i Betænkningen fremsatte Opfattelse. Naar man nemlig i Lovforslaget havde Reglerne fra Loven om den ordentlige Indkomstskat og Formueskat til Staten at holde sig til, blev Finansministeren nødt til at fortolke saaledes, som man fortolker denne Lov, og det kunde altsaa til sidst blive en Domstolssag. Det kan naturligvis være tvivlsomt, om jeg overfor Rigsdagens samlede Mening kunde have fastholdt et saadant Standpunkt; indtil Landstinget havde sagt sin Mening derom, vilde det dog være naturligt at gøre det, synes jeg.

Landstinget eller dog Landstingets Flertal synes imidlertid at dele Folketingets Mening, og da man saa foreslog den Løsning: at gaa bort fra et Forslag, hvorom der var Strid, til et, hvorom der ingen Strid kunde blive, var det ret naturligt for mig at slaa ind paa den Vej. Jeg har imidlertid i Landstinget sagt og vil gentage det her, at jeg tror ikke, man kommer udenom Spørgsmaalet om Aktieselskabers Formuebeskatning ved, at man i denne Omgang ikke løser Spørgsmaalet. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te